

Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

16 юни 2021 година *

„Обжалване — Член 181 от Процедурния правилник на Съда — Последици от излизането на Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия от Европейския съюз за членовете на Съда на Европейския съюз — Решение на представителите на правителствата на държавите членки да назначат трима съдии и един генерален адвокат на Съда на Европейския съюз — Прекратяване на мандата на генерален адвокат — Жалба за отмяна“

По дело C-685/20 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 16 декември 2020 г.,

Eleanor Sharpston, пребиваваща в Шьонфелз (Люксембург), за която се явяват N. Forwood, BL, J. Robb, barrister, и J. Flynn и H. Mercer, QC,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Съвет на Европейския съюз,

Представители на правителствата на държавите членки,

ответници в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: J.-C. Bonichot (докладчик), председател на състава, L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan и N. Jääskinen, съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, да се произнесе с мотивирано определение съгласно член 181 от Процедурния правилник на Съда,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Определение

- 1 С жалбата си г-жа Eleanor Sharpston иска отмяна на определението на Общия съд на Европейския съюз от 6 октомври 2020 г., Sharpston/Съвет и Представители на правителствата на държавите членки (T-550/20, непубликувано, наричано по-нататък „обжалваното определение“, EU:T:2020:475), с което той отхвърля искането ѝ за отмяна на Решение (ЕС) 2020/1251 на представителите на правителствата на държавите членки от 2 септември 2020 година за назначаване на трима съдии и на един генерален адвокат в Съда (ОВ L 292, 2020 г., стр. 1, наричано по-нататък „спорното решение“) в частта му относно назначаването на г-н Athanasios Rantos за генерален адвокат в Съда за периода от 7 септември 2020 г. до 6 октомври 2021 г.

Правна уредба

- 2 Споразумението за оттеглянето на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия от Европейския съюз и Европейската общност за атомна енергия (ОВ L 29, 2020 г., стр. 7, наричано по-нататък „споразумението за оттегляне“, одобрено с Решение (ЕС) 2020/135 на Съвета от 30 януари 2020 г. (ОВ L 29, 2020 г., стр. 1), влязло в сила на 1 февруари 2020 г., гласи в осма алинея от преамбюла си:

„Като имат предвид, че е в интерес както на Съюза, така и на Обединеното кралство да се определи преходен период или период на изпълнение, през който — независимо от всички последици от оттеглянето на Обединеното кралство от Съюза по отношение на участието на Обединеното кралство в институциите, органите, службите и агенциите на Съюза, и по-специално, считано от датата на влизане в сила на настоящото споразумение, края на мандатите на всички членове на институции, органи и агенции на Съюза, номинирани, назначени или избрани по силата на членството на Обединеното кралство в Съюза — правото на Съюза, включително международните споразумения, да се прилага за и във Обединеното кралство, и като общо правило, със същото действие както по отношение на държавите членки, за да се избегнат смущения в периода, през който споразумението (споразуменията) относно бъдещите отношения ще бъде (бъдат) договорено(и)“.

- 3 Член 19, параграф 2 ДЕС предвижда, че Съдът се състои от по един съдия от всяка държава членка и че се подпомага от генерални адвокати.
- 4 Съгласно член 252 ДФЕС Съдът се подпомага от осем генерални адвокати и по негово искане Съветът на Европейския съюз може, с единодушие, да увеличи броя на генералните адвокати.
- 5 Съгласно Декларация по член 252 от Договора за функционирането на Европейския съюз за броя на генералните адвокати в Съда, приложена към Заключителния акт от Междуправителствената конференция, която прие Договора от Лисабон, Конференцията на представителите на правителствата на държавите членки заявява, че ако в съответствие с член 252, първа алинея от Договора за функционирането на Европейския съюз Съдът поиска броят на генералните адвокати да се увеличи с трима (тоест единадесет вместо осем), Република Полша ще има постоянен генерален адвокат, какъвто вече е случаят с Федерална република Германия, Френската република, Италианската република, Кралство Испания и Обединеното кралство, и няма повече да участва в ротационната система, а същата ще се основава на ротация на петима вместо трима генерални адвокати.

- 6 С Решение 2013/336/ЕС на Съвета от 25 юни 2013 година за увеличаване на броя на генералните адвокати в Съда на Европейския съюз (ОВ L 179, 2013 г., стр. 92) броят на генералните адвокати се увеличава от осем на единадесет.

Обстоятелства, предшестващи спора

- 7 През 2005 г. по предложение на правителството на Обединеното кралство представителите на правителствата на държавите членки назначават г-жа Sharpston да изпълнява функциите на генерален адвокат в Съда за оставащия срок от мандата на предшественика ѝ, тоест до 6 октомври 2009 г. През 2009 г. вследствие на ново предложение на същото правителство жалбоподателката е назначена като генерален адвокат в Съда за нов мандат от шест години за периода от 7 октомври 2009 г. до 6 октомври 2015 г. Накрая, съгласно Решение (ЕС, Евратом) 2015/578 на представителите на правителствата на държавите членки от 1 април 2015 година за назначаване на съдии и генерални адвокати в Съда на Европейския съюз (ОВ L 96, 2015 г., стр. 11) жалбоподателката е назначена да изпълнява функциите на генерален адвокат за периода от 7 октомври 2015 г. до 6 октомври 2021 г.
- 8 На 29 януари 2020 г. Конференцията на представителите на правителствата на държавите членки приема декларация относно последиците от оттеглянето на Обединеното кралство от Европейския съюз за генералните адвокати на Съда на Европейския съюз, в която припомня, че тъй като Обединеното кралство е иницирирало процедурата по член 50 ДЕС, за да се оттегли от Съюза, Договорите ще престанат да се прилагат спрямо тази държава членка, считано от датата на влизане в сила на споразумението за оттегляне от Съюза. Тя също така припомня, че при това положение мандатите на членовете на институции, органи, служби и агенции на Съюза, които са били номинирани, назначени или избрани по силата на членството на Обединеното кралство в Съюза, ще бъдат прекратени считано от датата на оттеглянето. Тя посочва, че в резултат на това постоянният пост на генерален адвокат, предоставен на Обединеното кралство с Декларацията по член 252 от Договора за функционирането на Европейския съюз за броя на генералните адвокати в Съда, приложена към Заключителния акт от Междуправителствената конференция, която прие Договора от Лисабон, ще бъде включен в ротационната система на държавите членки за номинирането на генералните адвокати. Тя отбелязва, че според протоколния ред следващата държава членка, която отговаря на изискванията, е Република Гърция. В рамките на конференцията е постигнато съгласие, че предвид изключителните обстоятелства, при които трябва да се извърши това номиниране, и с цел спазване на правилото за частично подновяване на членовете на Съда на всеки три години и правилото за шестгодишния срок на техните мандати, посочени в член 253 ДФЕС, мандатът на генералния адвокат, предложен от Република Гърция за поста, който се освобождава, ще се прекрати на датата на следващото частично подновяване на членовете на Съда, тоест на 6 октомври 2021 г.
- 9 Със спорното решение на длъжността генерален адвокат в Съда, заемана преди това от жалбоподателката, е назначен г-н Rantos за периода от 7 септември 2020 г. до 6 октомври 2021 г.

Производството пред Общия съд и обжалваното определение

- 10 С жалба, подадена в секретариата на Общия съд на 4 септември 2020 г., жалбоподателката иска отмяна на спорното решение, в частта му относно назначаването на г-н Rantos за генерален адвокат в Съда за периода от 7 септември 2020 г. до 6 октомври 2021 г.

- 11 С отделна молба, подадена същия ден в секретариата на Общия съд, жалбоподателката иска допускането на обезпечителна мярка — спиране на изпълнението и всички произтичащи последици на спорното решение в частта му относно посоченото назначаване.
- 12 С определение от 4 септември 2020 г., Sharpston/Съвет и Представители на правителствата на държавите членки (Т-550/20 R, непубликувано, EU:T:2020:416), съдията по обезпечителното производство на Общия съд уважава молбата за постановяване на временни мерки, временно до приемането на окончателно определение по обезпечителното производство, и не се произнася по съдебните разноски.
- 13 На 5 септември 2020 г. Съветът и представителите на правителствата на държавите членки подават в секретариата на Съда жалби срещу това определение на съдията по обезпечителното производство на Общия съд.
- 14 С определения на заместник-председателя на Съда от 10 септември 2020 г., Съвет/Sharpston (C-423/20 P(R), непубликувано, EU:C:2020:700), и от 10 септември 2020 г., Представители на правителствата на държавите членки/Sharpston (C-424/20 P(R), непубликувано, EU:C:2020:705), определение от 4 септември 2020 г., Sharpston/Съвет и Представители на правителствата на държавите членки (Т-550/20 R, непубликувано, EU:T:2020:416), е отменено и молбите за постановяване на временни мерки са отхвърлени изцяло.
- 15 По същество с определения от 10 септември 2020 г., Съвет/Sharpston (C-423/20 P (R), непубликувано, EU:C:2020:700), и от 10 септември 2020 г., Представители на правителствата на държавите членки/Sharpston (C-424/20 P (R), непубликувано, EU:C:2020:705), заместник-председателят на Съда посочва, че условието за *fumus boni juris*, за да може спирането на изпълнението и другите поискани от жалбоподателката временни мерки да бъдат постановени от съдията по обезпечителното производство, не е изпълнено, тъй като жалбата в главното производство трябва да се счита *prima facie* за явно недопустима, тъй като е насочена срещу Съвета, а същият не е приел спорното решение, и тъй като е насочена срещу представителите на правителствата на държавите членки, които действат в качеството на представители на своето правителство и така упражняват колективно компетенциите на държавите членки, не подлежат на контрол за законосъобразност от съда на Съюза. Поради това с тези определения заместник-председателят на Съда постановява, че като е уважил молбата за допускане на обезпечителни мерки, макар и само временно, съдията по обезпечителното производство на Общия съд е допуснал грешка при прилагане на правото. Накрая, с посочените определения заместник-председателят на Съда отхвърля молбите за постановяване на временни мерки, подадени от жалбоподателката пред Общия съд.
- 16 След като в точка 31 от обжалваното определение констатира, че спорното решение е прието не от Съвета, а от представителите на правителствата на държавите членки, в точка 32 от обжалваното определение Общият съд отхвърля като явно недопустима подадената пред него жалба в частта ѝ, насочена срещу Съвета.
- 17 Що се отнася до исканията, насочени срещу на представителите на правителствата на държавите членки, в точки 33 и 34 от обжалваното определение Общият съд припомня, че на основание член 263 ДФЕС той е компетентен само по отношение на жалбите срещу актове на институциите, органите, службите или агенциите на Съюза и че от практиката на Съда следва, че актовете, приети от представителите на правителствата на държавите членки, които действат не в качеството си на членове на Съвета или на членове на

Европейския съвет, а в качеството на представители на своето правителство и така упражняват колективно компетенциите на държавите членки, не подлежат на контрол за законосъобразност от съда на Съюза.

- 18 В точки 35 и 36 от обжалваното определение Общият съд се позовава и на определение на заместник-председателя на Съда от 10 септември 2020 г., Представители на правителствата на държавите членки/Sharpston (C-424/20 P (R), непубликувано, EU:C:2020:705), за да припомни, от една страна, че актът за назначаване на съдии и генерални адвокати на Съда в съответствие с член 253, параграф 1 ДФЕС е приет по общо съгласие от правителствата на държавите членки и от друга страна, че жалбата е явно недопустима, доколкото с нея се иска отмяна не на решение на институция, орган, служба или агенция на Съюза, а на решение на представителите на правителствата на държавите членки, които упражняват правомощията на последните.
- 19 В точка 37 от обжалваното определение Общият съд отбелязва, че жалбоподателката иска отмяна на спорното решение в частта му относно назначаването на г-н Rantos на длъжността генерален адвокат в Съда за периода от 7 септември 2020 г. до 6 октомври 2021 г.
- 20 В точка 38 от обжалваното определение Общият съд приема, че от цитираната в точки 34—36 от него съдебна практика следва, че актовете, приети от представителите на правителствата на държавите членки, не подлежат на контрол за законосъобразност от съда на Съюза.
- 21 Предвид това в точка 39 от обжалваното определение Общият съд заключава, че подадената пред него жалба трябва да се отхвърли като явно недопустима.

Производството пред Съда и исканията на жалбоподателката

- 22 С жалбата си г-жа Sharpston иска от Съда да отмени обжалваното определение, да задължи другите страни в производството да отговорят на въпроса дали следва да се приеме, че мандатът ѝ е прекратен с оттеглянето на Обединеното кралство от Съюза на 31 януари 2020 г. в полунощ на основание член 50, параграф 3 ДЕС, да върне делото на Общия съд, освен ако фазата на производството позволява на Съда да се произнесе, и да осъди Съвета и представителите на правителствата на държавите членки да заплатят съдебните разноски.

По жалбата

- 23 Съгласно член 181 от Процедурния правилник на Съда, когато жалба е изцяло или частично явно недопустима или явно неоснователна, Съдът може във всеки един момент, по предложение на съдията докладчик и след изслушване на генералния адвокат, с мотивирано определение да отхвърли изцяло или частично жалбата.
- 24 Тази разпоредба следва да се приложи по настоящото дело.
- 25 В подкрепа на жалбата си жалбоподателката излага пет основания.

По основания от първо до трето и пето

Доводи на жалбоподателката

- 26 С първото си основание жалбоподателката твърди, че Общият съд е нарушил член 263 ДФЕС, като е приел в точки 33 и 39 от обжалваното определение, че жалбата е недопустима, тъй като не е насочена срещу акт, приет от институция, орган, служба или агенция на Съюза.
- 27 Тя поддържа, че не само от текста на член 263 ДФЕС на различните езици, но и от генезиса и целта на този член, както и от практиката на Съда следва, че приложното му поле трябва да се тълкува разширително, независимо дали става въпрос за посочените в него актове или за техните автори.
- 28 Тя изтъква, че макар Съдът да изключва от приложното поле на член 263 ДФЕС актовете, приети от представителите на правителствата на държавите членки извън правната рамка на Съюза, това не би могло да се отнася за актове като спорното решение, приети от представителите на правителствата на държавите членки, действащи съгласно предоставени или които могат да се приемат за предоставени от Договорите правомощия, които имат последици в правния ред на Съюза.
- 29 Тя поддържа, че при това положение в точки 34, 36 и 38 от обжалваното определение Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е счел, че всички актове, приети от представителите на правителствата на държавите членки в качество, различно от това на членове на Съвета или на Европейския съвет, не подлежат на съдебен контрол по член 263 ДФЕС и че е трябвало да приеме, че е компетентен да прецени законосъобразността на спорното решение, доколкото с него е прекратен преждевременно мандатът ѝ на генерален адвокат.
- 30 В своите заключителни бележки жалбоподателката добавя, че от точки 91—98 от решение от 16 декември 2020 г., Съвет и др./К. Chrysostomides & Co. и др. (C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P и C-604/18 P, EU:C:2020:1028), следва, че невъзможността за осъществяване на контрол върху политическо споразумение на основание член 263 ДФЕС предполага наличието на алтернативни способи за защита срещу актовете за прилагане на това споразумение, за да се избегне лишаването на правните субекти от правото им на ефективна съдебна защита, прогласено в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз. В случая обаче такива алтернативни способи не съществували.
- 31 С второто си основание жалбоподателката поддържа, че Общият съд неправилно не е разграничил за целите на определянето на компетентността си решението на представителите на правителствата на държавите членки да назначат генерален адвокат в Съда от предварителното решение относно освобождаването на така заеманата длъжност.
- 32 Тя изтъква, че макар по принцип да не се поставя въпросът дали длъжността на член на Съда действително е свободна, не може да се изключи, че в някои хипотези може да възникне такъв въпрос. В това отношение тя счита, че акт на държавите членки, с който незаконосъобразно се установява наличието на освободена длъжност за такава позиция, и на това основание се назначава нов генерален адвокат, би трябвало да може да подлежи на контрол от юрисдикциите на Съюза.

- 33 Жалбоподателката поддържа, че в такъв случай единствено юрисдикциите на Съюза могат да се произнесат по въпроса, и се позовава по-специално на член 19 ДЕС и на членове 4 и 6 от Статута на Съда на Европейския съюз.
- 34 Жалбоподателката добавя, че валидността на предвидените в Договора за функционирането на ЕС актове на представителите на правителствата на държавите членки може впрочем да бъде оспорена, поне косвено, чрез други процесуални способи, различни от жалбата за отмяна, както признава Съветът от името на представителите на правителствата на държавите членки в повдигнатото пред Общия съд възражение за недопустимост, и че от това следва да се заключи, че пряката жалба срещу тези актове също трябва да е възможна.
- 35 Следователно Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел в точки 34, 36 и 38 от обжалваното определение, че актовете на представителите на правителствата на държавите членки, независимо от вида им, не подлежат на обжалване по член 263 ДФЕС.
- 36 С третото си основание жалбоподателката твърди, че в точки 34, 37 и 38 от обжалваното определение Общият съд неправилно е тълкувал принципите, произтичащи от решение от 30 юни 1993 г., Парламент/Съвет и Комисия (C-181/91 и C-248/91, EU:C:1993:271).
- 37 Тя поддържа, че от това решение не следва, че всички съвместно приети актове на представителите на правителствата на държавите членки са изключени от съдебния контрол по член 263 ДФЕС, а че в посоченото решение Съдът се е произнесъл само по актовете, приети от представителите на правителствата на държавите членки извън правния ред на Съюза.
- 38 Така въпросът дали юрисдикциите на Съюза са компетентни да упражняват контрол за законосъобразност на акт като спорното решение, приет от представителите на правителствата на държавите членки въз основа на предоставени или които могат да се приемат за предоставени от Договорите правомощия, които имат последици в правния ред на Съюза, не бил решен в практиката на Съда и трябвало да получи положителен отговор.
- 39 При това положение Общият съд неправилно се позовавал в точки 34 и 38 от обжалваното определение на решение от 30 юни 1993 г., Парламент/Съвет и Комисия (C-181/91 и C-248/91, EU:C:1993:271), и по-специално на точка 12 от това решение, за да обоснове своя анализ, и трябвало най-малко да посочи други откъси, като точка 13 от това решение, от които следвало, че актовете, пораждащи правни последици за трети лица в правния ред на Съюза, трябва да подлежат на контрол от юрисдикциите на Съюза.
- 40 С петото си основание при условията на евентуалност жалбоподателката твърди, че в точки 31 и 32 от обжалваното определение Общият съд неправилно е пропуснал да отговори на изложения от нея довод, че макар представителите на правителствата на държавите членки да не могат да бъдат ответници по жалба, подадена на основание член 263 ДФЕС, Съветът трябва да се възприеме като ответник в качеството му на alter ego на тези представители или като институция на Съюза, която е най-тясно свързана с тях, предвид това, че е участвал в приемането и обнародването на спорното решение.

- 41 Тя се основава по-специално на необходимостта да бъдат контролирани евентуалните нарушения на правото на Съюза от страна на държавите членки, ако те не могат да бъдат ответници в такова производство, и счита, че макар Съветът да не е автор на обжалвания акт, все пак би трябвало да може да бъде призован да отговаря за това нарушение пред юрисдикциите на Съюза.
- 42 Тя изтъква, че разпоредбите на Договорите относно компетентността на Съда не посочват изчерпателно ответниците, и се позовава по аналогия на членове 268 ДФЕС и 340 ДФЕС.
- 43 Тя отбелязва, че следва да се определи дали констатацията за освобождаването на заеманата преди това от нея длъжност, направена в спорното решение, е действие на Съвета, на представителите на правителствата на държавите членки или на председателя на Съда на Европейския съюз, и счита, че при всички положения Съдът е единственият оправомощен да се произнесе по този въпрос.
- 44 Тя добавя, че Съветът чрез своята правна служба е играл активна роля самостоятелно или съвместно с представителите на правителствата на държавите членки, що се отнася до решението за предсрочното прекратяване на мандата ѝ, и че по този начин той е съавтор на порока, от който страда спорното решение.

Съображения на Съда

- 45 С основания от първо до трето и пето, които следва да се разгледат заедно, жалбоподателката поддържа по същество, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е отхвърлил като явно недопустимо искането ѝ за частична отмяна на спорното решение, с мотива че е било прието от представителите на правителствата на държавите членки, действащи в това си качество, а не от Съвета.
- 46 Съгласно практиката на Съда от текста на член 263 ДФЕС следва, че актовете, приети от представителите на правителствата на държавите членки, които действат не в качеството на членове на Съвета, а в качеството на представители на своето правителство и упражняват по този начин колективно правомощията на държавите членки, не подлежат на контрол за законосъобразност, упражняван от съда на Съюза (вж. в този смисъл решение от 30 юни 1993 г., Парламент/Съвет и Комисия, C-181/91 и C-248/91, EU:C:1993:271, т. 12).
- 47 Следователно така възприетият от Съда релевантен критерий за изключване на компетентността на юрисдикциите на Съюза да разглеждат жалби по съдебен ред срещу такива актове е свързан с техния автор, независимо от задължителното им правно действие.
- 48 При това положение доводите, изтъкнати от жалбоподателката в първото и петото основание, че авторите на актовете, на които се позовава член 263 ДФЕС, а именно институциите, органите, службите и агенциите на Съюза, трябвало да се тълкуват разширително, за да се приеме, че спорното решение е било прието от институция, орган, служба или агенция на Съюза по смисъла на този член или най-малкото подадената пред Общия съд жалба би могла да се приравни на жалба срещу решение на Съвета, като се има предвид, че той е участвал в приемането и разпространението на спорното решение, не биха могли да се приемат, без да се наруши ясната формулировка на този член.

- 49 Очевидно е, че такова тълкуване би било в разрез и с волята на авторите на Договорите, отразена в член 263 ДФЕС, чието приложно поле се свежда единствено до актовете от правото на Съюза, приети от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза, да изключат от съдебния контрол на Съда актовете, които държавите членки са компетентни да приемат, каквито са решенията за назначаване на членовете на юрисдикциите на Съюза.
- 50 Противно на поддържаното от жалбоподателката в рамките на третото основание, от изложеното по-горе следва, че е без значение и обстоятелството, че представителите на правителствата на държавите членки са действали в рамките на Договорите или на други източници на правото, като международното право.
- 51 Следователно Общият съд не е допуснал грешка, като е припомнил в точка 34 от обжалваното определение, че от член 263 ДФЕС следва, че актовете, приети от представителите на правителствата на държавите членки, които действат не в качеството си на членове на Съвета или на членове на Европейския съвет, а в качеството си на представители на своето правителство, и по този начин упражняват колективно правомощията на държавите членки, не подлежат на контрола за законосъобразност, упражняван от съда на Съюза.
- 52 В рамките на второто основание жалбоподателката изтъква, че тъй като оттеглянето на Обединеното кралство от Съюза няма за последица прекратяване на мандата ѝ на генерален адвокат, съдилищата на Съюза трябва да приемат, че са компетентни да преценят законосъобразността на спорното решение за назначаването на нов генерален адвокат.
- 53 В това отношение следва да се припомни, че Договорите са престанали да се прилагат за Обединеното кралство на датата на оттеглянето му на 1 февруари 2020 г. съгласно член 50, параграф 3 ДЕС, поради което, считано от тази дата, тази държава вече не е държава членка. От това следва, както предвижда осма алинея от преамбюла на споразумението за оттегляне, че мандатите на членовете на институциите, органите, службите и агенциите на Съюза, номинирани, назначени или избрани по силата на членството на Обединеното кралство в Съюза, автоматично се прекратяват на тази дата (вж. в това отношение определение от днешната дата, Sharpston/Съвет и Конференция на представителите на правителствата на държавите членки, C-684/20 P, т. 49).
- 54 Ето защо спорното решение не може да се разглежда като съдържащо решение, което поражда неблагоприятни за жалбоподателката правни последици, доколкото в него се решава предсрочното прекратяване на мандата ѝ на генерален адвокат, нито впрочем като основано на такова решение, което е било прието от Конференцията на представителите на правителствата на държавите членки в декларацията ѝ от 29 януари 2020 г. (вж. в това отношение, що се отнася до тази декларация, определение от днешната дата, Sharpston/Съвет и Конференция на представителите на правителствата на държавите членки, C-684/20 P, т. 48).
- 55 Освен това този анализ не може да се приеме, тъй като спорното решение при всички положения не може да се разглежда като прието от институция, орган, служба или агенция на Съюза, посочена в член 263 ДФЕС.
- 56 Вследствие на това Общият съд не може да бъде упрекат, че не е приел, че е компетентен да прецени законосъобразността на спорното решение.

- 57 От това следва, че основанията от първо до трето и пето трябва да се отхвърлят като явно неоснователни.

По четвъртото основание

Доводи на жалбоподателката

- 58 С четвъртото си основание жалбоподателката поддържа, че в точки 32, 35 и 36 от обжалваното определение Общият съд неправилно е придал силата на прецедент на определението на заместник-председателя на Съда от 10 септември 2020 г., Представители на правителствата на държавите членки/Sharpston (С-424/20 Р(Р), непубликувано, ЕУ:С:2020:705), въпреки че в настоящия спор подобно определение не можело да предреша спора по същество.
- 59 Освен това определението било постановено в нарушение на процесуалните правила на Съда, по-специално защото жалбоподателката не е била изслушана, въпреки че не била установена никаква спешност, а и защото изтъкнатите от представителите на правителствата на държавите членки доводи е трябвало да бъдат отхвърлени като недопустими, тъй като са били изтъкнати за първи път пред Съда.
- 60 Накрая, жалбоподателката поддържа, че по този начин самият Общ съд е нарушил принципа *audi alteram partem*, като не ѝ е позволил да представи становището си относно релеванността на точка 12 от решение от 30 юни 1993 г., Парламент/Съвет и Комисия (С-181/91 Р(Р), посочено в точка 34 от обжалваното определение, и на определението на заместник-председателя на Съда от 10 септември 2020 г., Представители на правителствата на държавите членки/Sharpston (С-424/20 Р(Р), непубликувано, ЕУ:С:2020:705), посочено в точки 35 и 36 от обжалваното определение. По този начин Общият съд необосновано „разширил“ и „продължил“ не само правното действие, но и процесуалните нарушения на това определение на заместник-председателя на Съда.

Съображения на Съда

- 61 Що се отнася до доводите относно грешката, допусната от Общия съд в точки 35 и 36 от обжалваното определение относно обхвата на определението на заместник-председателя на Съда от 10 септември 2020 г., Представители на правителствата на държавите членки/Sharpston (С-424/20 Р(Р), непубликувано, ЕУ:С:2020:705), е достатъчно да се констатира, че Общият съд във всички случаи не е допуснал грешка, като е припомнил, от една страна, в посочената точка 35, че акт за назначаване на съдии и генерални адвокати на Съда се приема в съответствие с член 253 ДФЕС по общо съгласие от правителствата на държавите членки, и от друга страна, в посочената точка 36, че жалба на основание член 263 ДФЕС срещу такъв акт е явно недопустима, тъй като има за цел отмяната на решение, което се приема от представителите на правителствата на държавите членки, упражняващи правомощията на тези държави. От това следва, че подобни доводи са явно неотнормирани.
- 62 Освен това доводите относно процесуалните нарушения, които били допуснати при приемането на това определение на заместник-председателя на Съда, са явно недопустими, тъй като то не е предмет на настоящата жалба.

- 63 Поради това твърденията на жалбоподателката за нарушение от Общия съд на принципа на състезателност също трябва да се отхвърлят като явно неоснователни.
- 64 Следователно четвъртото основание трябва да се отхвърли отчасти като явно недопустимо и отчасти като явно неоснователно.
- 65 От всичко изложено по-горе следва, че тъй като нито едно от основанията, изтъкнати от жалбоподателката в подкрепа на жалбата ѝ, не е уважено, жалбата следва да се отхвърли като отчасти явно недопустима и отчасти явно неоснователна.
- 66 При тези условия не следва да се допуска поисканата от жалбоподателката мярка за събиране на доказателства.

По съдебните разноски

- 67 Съгласно член 137 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия правилник, Съдът се произнася по съдебните разноски в определението, с което слага край на производството.
- 68 Тъй като настоящото определение е постановено, преди жалбата да бъде връчена на другите страни в производството и следователно преди те да са направили съдебни разноски, следва да се постанови, че жалбоподателката ще понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (първи състав) определи:

- 1) Отхвърля жалбата като отчасти явно недопустима и отчасти явно неоснователна.**
- 2) Г-жа Eleanor Sharpston понася направените от нея съдебни разноски.**

Подписи